

ΜΘ 5,44-45

Συγχωρητικότητα

Σήμερα θά μεταφερθούμε στη Ρωσία του προηγούμενου αιώνα, σέ χρόνια μαρτυρικά· τότε πού δέν έπιτρεπόταν έκει νά εΐναι κανείς χριστιανός. Γίνονταν συλλήψεις καί όσοι όμολογοΰσαν ότι πιστεύουν καί αγαποΰν τόν Χριστό φυλακίζονταν, βασανίζονταν, έξορίζονταν καί στό τέλος όδηγοΰνταν στόν θάνατο. Χιλιάδες Ρώσοι έκεινα τά χρόνια έγιναν μάρτυρες γιά τήν πίστη τους.

Ό Άλεξέι, ένα γεροδεμένο δεκαπεντάχρονο αγόρι, αναγκάστηκε νά έγκαταλείψει μαζί μέ τή μητέρα του τό μικρό χωριό τους.

Ό πατέρας του ήταν ιερέας. Όλους τούς χωριανούς τούς βοηθοΰσε σίς ανάγκες τους κι αυτοί τόν αγαποΰσαν καί τόν σέβονταν. Αυτό όμως δέν άρεσε καθόλου στήν άθεη έξουσία. Τόν συνέλαβαν, λοιπόν, μιά νύχτα καί τόν έστειλαν έξορία μακριά στή Σιβηρία. Τότε ή ζωή του Άλεξέι καί τής μητέρας του έγινε πολύ δύσκολη. Οί χωριανοί φοβόντουσαν νά τούς πλησιάσουν, γιά νά μή κινδυνέψουν κι αυτοί νά πάνε έξορία. Στο σχολείο ό δάσκαλος φερόταν αυστηρά στόν Άλεξέι καί οί συμμαθητές του τόν φώναζαν «ό γίός του προδότη». Κι αυτός γύριζε στό σπίτι άλλοτε θυμωμένος κι άλλοτε κατακόκκινος από τό κλάμα.

Ή μητέρα του προσπαθοΰσε νά τόν παρηγορήσει καί νά του δώσει νά καταλάβει πώς ό πατέρας του όχι μόνο δέν ήταν προδότης

ἀλλά ἦταν ἥρωας καί μάρτυρας γιά τήν πίστη του. Γεμάτος ἀγανάκτηση, ὥστόσο, ὁ Ἀλεξέι τῆς ἔλεγε τά παράπονά του: «Γιατί νά μέ κοροϊδεύουν, μαμά;... Ὁ μπαμπάς μου εἶναι τόσο καλός! Γιατί νά τόν πάρουν ἀπό τό σπίτι μας;... Δέν ἀντέχω ἄλλο! Θέλω νά τούς σπάσω στό ξύλο!... Καί ὁ δάσκαλος γιά ὅ,τι στραβό γίνει στό σχολεῖο ἐμένα μαλώνει...». Ἡ μητέρα του προσευχόταν συνεχῶς νά δίνει ὁ Θεός δύναμη καί εἰρήνη στήν καρδιά τοῦ παιδιοῦ της.

Πάνω σ' αὐτές τίς δυσκολίες προστέθηκαν κι ἄλλες. Τούς πῆραν τήν ἀγελάδα πού ἀπό τό γάλα της τρέφονταν, τούς πῆραν καί τό χωράφι τους. Καθώς ἔβλεπαν ὅτι δέν μποροῦν νά τά βγάλουν πέρα στό χωριό, ἡ μητέρα πῆρε τό παιδί καί πῆγε νά δουλέψει στή Μόσχα. Ἐκεῖ ἕνας θεῖος της τῆς βρῆκε δουλειά σέ κάποιο ἐργοστάσιο.

Στό γυμνάσιο τῆς Μόσχας ὁ Ἀλεξέι ἦταν ἀγνωστος. Σκέφτηκε ὅτι θά κάνει μιά νέα ἀρχή. Ἠρέμησε καί προσπαθοῦσε νά εἶναι πολύ καλός στά μαθήματά του. Ὅμως κι ἐκεῖ τά πράγματα δέν θά ἦταν εὐκόλα. Μέσα στήν τάξη του ὑπῆρχε μιά ὁμάδα παιδιῶν πού δέν τοῦ ἄρεσε ἡ συμπεριφορά τους. Ὁ Ἰβάν, ὁ ἀρχηγός τους, μέ βλέμμα ὑπεροπτικό τόν πλησίασε μιά μέρα στό σχολασμα.

- Σύντροφε Ἀλεξέι, τί θά κάνεις τό ἀπόγευμα;
- Θά εἶμαι στό σπίτι μου καί θά διαβάσω γιά αὔριο.
- Δέν ἀφήνεις τά διαβάσματα καί τίς ἐξυπνάδες! Μέ νευριάζεις μέσα στήν τάξη. Σοῦ κάνω τήν τιμή νά σέ καλέσω στή συντροφιά μας. Θά περάσουμε καλά. Στίς 6 μ.μ. θά βρεθοῦμε στήν πίσω εἴσοδο τοῦ σχολείου. Θά σέ περιμένουμε.

- Δέν ξέρω. Θά δῶ, τοῦ ἀπάντησε βιαστικά καί τάχυνε τό βῆμα.

Ὁ Ἀλεξέι δέν πῆγε στή συνάντηση, ὅμως δέν γλύτωσε ἀπό τόν Ἰβάν καί τήν παρέα του. Τοῦ ἔβαζαν στό θρανίο ἀπειλητικά σημεῖα: «Σέ ξέρουμε ποιός εἶσαι...». «Ὁ πατέρας σου εἶναι ἐχθρός του λαοῦ...». «Παλιοχωριάτη, ἄσε τίς ἐξυπνάδες...».

Θύμωνε τόσο πολύ μαζί τους πού τοῦ ἐρχόταν νά ὀρμήσει πάνω τους, νά παλέψει μαζί τους, νά χτυπήσει τόν Ἰβάν καί νά τόν ταπει-

νώσει πού ἔκανε τόν σπουδαῖο! Ἦταν, δίχως ἀμφιβολία, πῶς δυνατός ἀπό τόν Ἰβάν. Μόνο... δέν ἦταν σίγουρος ἂν ἔπρεπε ἔτσι νά κάνει. Ἄν αὐτό θά τό ἤθελε ὁ Θεός... Δέν εἶχε καί κάποιον νά συμβουλευτεῖ. Στή μάνα του δέν ἤθελε νά φορτώσει ἄλλα προβλήματα. Γυρνοῦσε κάθε βράδυ τόσο κουρασμένη στό σπῖτι καί τοῦ φαινόταν σχεδόν ἄρρωση.

Μιά μέρα ὁ καθηγητής τῶν Μαθηματικῶν, καθὼς τελείωνε τό μάθημά του στό τμήμα τους, τόν κάλεσε νά τοῦ δώσει ἕνα βιβλίο, μιά καί ἔβλεπε τήν ὄρεξή του γιά μάθηση. «Πιστεύω πὼς θά σοῦ λύσει πολλές ἀπορίες. Καλή μελέτη! Βάλ' το στή σάκα σου καί νά τό ἀνοίξεις στό σπῖτι», τοῦ εἶπε καί ὁ τόνος τῆς φωνῆς του τοῦ φάνηκε τόσο στοργικός!

Μόλις ὁ Ἀλεξέι ἀνοίξε τό βιβλίο, βρέθηκε μπροστά σέ μιά ἐκπληξή: Δυὸ γράμματα ἀπό τόν πατέρα του, ἕνα γι' αὐτόν κι ἕνα γιά τή μητέρα του! Διάβασε τό δικό του μέ συγκίνηση καί λαχτάρα. (*Ὁ καθηγητής ξεδιπλώνει τό γράμμα, βλ. CD μέ ὑλικό, καί τό διαβάζει*).

«Ἀγαπημένε μου Ἀλεξέι,

Μοῦ λείπεις πολύ! Πόσο θά ἔχεις μεγαλώσει!... Προσπαθῶ νά σέ φέρω στή σκέψη μου σωστό παλληκάρι... Ἔμαθα ἀπό ἕναν συγχωριανό μας γιά τίς δυσκολίες πού περνᾶτε ἐξαιτίας μου καί ὅτι πήγατε στή Μόσχα.

Σοῦ γράφω αὐτό τό γράμμα μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά φτάσει κάποτε σά χέρια σου... Ἀπό καιρό ἤθελα τόσο πολύ νά σοῦ μιλήσω! Ἐδῶ στό παγωμένο νησί Σολόφσκι εἴμαστε πολλοί κρατούμενοι. Οἱ φρουροί μᾶς ταλαιπωροῦν ὅσο μποροῦν... Ὅμως μή λυπᾶσαι γιά μένα. Ὁχι! Ἐχω μαζί μου τόν Χριστό καί ἀπαλύνει ὅλους τούς πόνο μου. Περισσότερο γιά λύπηση εἶναι ὅσοι μᾶς βασανίζουν. Αὐτοὶ δέν ἔχουν χαρά στήν ψυχή τους.

Ἀλεξέι, θυμᾶμαι πὼς ἀπό μικρὸς θύμωνες ἂν κάτι δέν σοῦ ἄρε-

σε. Αὐτός ὁ θυμός εἶναι μιά μεγάλη δύναμη μέσα σου. Πρόσεξε ὅμως νά μήν τή στρέφεις ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων. Μέ τό κακό νά θυμώνεις, ὄχι μέ τούς κακούς, πού -πίστεφέ με- ὑποφέρουν ἀπό τήν κακία τους. Ἄν σκεφεῖς νά πεῖς ἢ νά κάνεις κάτι κακό, τότε θυμωσε μέ τή σκέψη αὐτή καί πές: «Ὅχι! Δέν θά τό κάνω αὐτό!». Ἔτσι θά μένεις πάντοτε σταθερός στό καλό.

Κράτα, παιδί μου, στή σκέψη σου τόν Χριστό μας! Πόσες κοροϊδίες ὑπέφερε γιά μᾶς χωρίς νά ἀντιδρᾷ. Τόσο ἄδικα Τόν κατηγοροῦσαν καί Αὐτός σιωποῦσε (βλ. Μθ 26,62). Κι ἐσύ, γιέ μου, νά ἐμπιστευέσαι στόν Θεό κάθε ὑπόθεσή σου, κάθε ἀδικία πού σοῦ γίνεται.

Μεῖνε γιά πάντα ἕνα πιστό παιδί τοῦ Χριστοῦ!

Μέ πολλή ἀγάπη

ὁ ἐξόριστος γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πατέρας σου».

Μούσκεψε μέ τά δάκρυστά του ὁ Ἄλεξέι τό γράμμα τοῦ πατέρα του. Συγκινήθηκε καί μέ τόν καθηγητή του, γιατί κατάλαβε πώς κι ἐκεῖνος ἦταν χριστιανός. Τώρα ἤξερε πώς ἔχει κοντά του κάποιον δικό του.

Βγήκε ἀπό τό σπίτι καί κατευθύνθηκε σέ μιά ἐκκλησιά πού ἦταν κοντά. Μπήκε μέσα καί τά μάτια του ἔπεσαν στόν ἐσταυρωμένο Χριστό. «Πόσα ὑπέφερες, χωρίς νά θυμώνεις!... Βοήθησέ με νά μοιάσω σέ Σένα καί στόν πατέρα μου!», προσευχήθηκε.

Ὅταν βγήκε ἀπό τόν ναό, εἶχε σουρουπώσει. Πρίν προλάβει ὅμως νά στρίψει γιά τό σπίτι, ἐμφανίστηκε μπροστά του ὁ Ἰβάν. «Ἐδῶ μοῦ ἔρχεσαι καί δέν μπορεῖς νά ῥθεῖς μαζί μας, ἔ; Τώρα θά δεῖς!», τοῦ εἶπε καί ἔπεσε πάνω του. Ὁ Ἄλεξέι προσπάθησε νά ἀπομακρυνθεῖ δίχως νά τόν χτυπήσει. Ἐκεῖνος ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι. Βλέποντας ὅμως νά πλησιάζουν κάποιοι, τόν τραυμάτισε στό χέρι, καί τό ἔβαλε σιά πόδια.

Τὴν ἐπόμενη μέρα ὁ Ἀλεξέι ἔβαλε ἓνα σημεῖωμα σὴν τσάντα τοῦ Ἰβάν: «Δέν σοῦ κρατῶ κακία. Ἄ.». Ἦταν πονεμένος ἀλλά καί τόσο εἰρηνικός, καί τόσο χαρούμενος! Μὲ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ εἶχε νικήσει τόν θυμό καί συγχώρεσε τόν ἐχθρό του!

Πῶς σᾶς φάνηκε, παιδιά, ἡ στάση τοῦ Ἀλεξέι; Μήπως θά ἦταν προτιμότερο νά ἀνταποδώσει, νά χτυπήσει κι αὐτός, νά δείξει τὴ δύναμή του; (*Δίνουμε σὰ παιδιά τόν λόγο γιὰ νά ἐκφράσουν τίς σκέψεις τους*).

Σέ κάποιους θά φαινόταν καλύτερο νά περάσει ὁ Ἀλεξέι σὴν ἀντεπίθεση καί νά ἐπιβληθεῖ μέ τὴ δύναμή του. Ἕνας χριστιανός ὅμως ἔχει πολλούς λόγους νά ἀκολουθήσει διαφοροετική τακτική. Ποιούς λόγους θά μπορούσατε ἐσεῖς, παιδιά, νά σκεφτεῖτε; (*Αφοῦ πρῶτα μιλήσουν τὰ παιδιά, ἔπειτα συνοψίζουμε*).

α) Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός συγχώρεσε τοὺς ἐχθρούς του πάνω στὸν Σταυρό (βλ. Λκ 23,34) καί ὅλοι οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ ἀκολουθοῦν τὸ δικό του παράδειγμα. Ὁ πρῶτος μάρτυρας, ὁ ἅγιος **πρωτομάρτυρας Στέφανος**, τὴν ὥρα πού τόν λιθοβολοῦσαν, προσευχόταν στὸν Χριστό νά συγχωρέσει αὐτούς πού τόν θανάτωναν (βλ. Πρξ 7,60)!

β) Ὁ Χριστός μᾶς εἶπε **νά ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθρούς μας· τότε θά εἴμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ**. Θά μοιάζουμε μέ τόν οὐράνιο Πατέρα μας, ὁ ὁποῖος προσφέρει τόν ἥλιο καί τὴ βροχὴ ὄχι μόνο σέ αὐτούς πού Τόν ἀγαποῦν, ἀλλά καί σέ ἐκείνους πού Τόν ἐχθρεύονται (βλ. Μθ 5,44-45).

γ) Ἄν κρατοῦμε σὴν καρδιά μας κακία, πῶς θά λέμε τό **«Πάτερ ἡμῶν»**; Πῶς θά ζητοῦμε «ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»; Μὲ τὴν προσευχή αὐτὴ παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς συγχωρέσει ὅπως κι ἐμεῖς συγχωροῦμε. Ἄν ἐμεῖς δέν συγχωροῦμε, πῶς θά τολμήσουμε νά ζητήσουμε συγχώρεση; Ὁ Κύριος μᾶς τό εἶπε ξεκάθαρα: «Ἄν συγχωρεῖτε τοὺς ἀν-

θρώπους, θά συγχωρέσει κι ἐσᾶς ὁ οὐράνιος Πατέρας σας. Ἐάν δέν συγχωρεῖτε τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε κι ἐσᾶς θά σᾶς συγχωρέσει ὁ οὐράνιος Πατέρας σας» (βλ. Μθ 6,14-15).

δ) Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς προτρέπει νά νικοῦμε τό κακό μέ τό καλό. Ἐτσι, ἐξηγεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι σάν νά βάζουμε κάρβουνα ἀναμμένα πάνω στό κεφάλι τοῦ ἐχθροῦ μας (βλ. Ρω 12,20-21). Δέν θά τό ἀντέξει, ἡ καλοσύνη θά μαλακώσει τήν καρδιά του. Ἀντίθετα ἡ κακία προκαλεῖ πάντοτε μεγαλύτερη κακία.

ε) Ἀλλά καί ἄν ἀκόμη ἡ καρδιά τοῦ ἐχθροῦ μείνει σκληρή σάν γρανίτης, αὐτός πού συγχωρεῖ κερδίζει τό πιο μεγάλο κέρδος: τήν εἰρήνη τῆς ψυχῆς του. Ἀντίθετα, ἡ ἐκδικητικότητα γεμίζει τήν ψυχή μέ ταραχή καί ἀναστάτωση.

Δέν εἶναι εὐκόλο, βέβαια, νά συγχωροῦμε ἐκείνους πού μᾶς στεναχώρεσαν, μᾶς πίκραναν μέ τά λόγια τους ἢ μέ τή συμπεριφορά τους, μᾶς πρόσβαλαν, μᾶς ἀδίκησαν... Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ὅμως μποροῦμε νά τό καταφέρουμε. Μποροῦμε νά ἀγωνιζόμαστε καί ὁ Κύριός μας θά μᾶς χαρίσει τή νίκη.

Ἡ σημερινή Κυριακή -«Κυριακή τῆς Τυρινῆς»- ὀνομάζεται καί «Κυριακή τῆς συγχωρήσεως». Κάθε τέτοια μέρα, πρὶν ἀρχίσει ἡ Μεγάλη Σαρακοστή, τελεῖται ὁ Ἑσπερινός τῆς συγχωρήσεως. Στό τέλος τοῦ ἑσπερινοῦ, ἔχει ἐπικρατήσει μιὰ ἅγια συνήθεια: οἱ πιστοί νά «βάζουν μετάνοια» ὁ ἕνας σπὸν ἄλλον, γιά νά ζητήσουν συγγνώμη καί νά δώσουν συγχώρεση. Ἐτσι ξεκινοῦν ἀνάλαφροι τή Μεγάλη Σαρακοστή καί ἐτοιμάζονται γιά τίς ἅγιες μέρες τοῦ Πάσχα ἔχοντας πάρει τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Σήμερα, λοιπόν, Κυριακή τῆς συγχωρήσεως, νά πάρουμε, παιδιά, ἡρωικές ἀποφάσεις:

- ✓ νά προσευχόμαστε γιά ὅποιον μᾶς πίκρανε
- ✓ νά λέμε λόγια ἐπαινετικά γιά ὅποιον μίλησε εἰς βάρος μας

✓ **νά ψάχνουμε εύκαιρίες νά ανταποδώσουμε καλό σ' εκείνους πού μᾶς ἔκαναν κακό!**

Βλέποντας ὁ οὐράνιος Πατέρας μας μιά τέτοια προσπάθεια, θά παίρνει ἀπό μέσα μας τό βᾶρος τῆς κακίας, θά μᾶς δίνει τή δύναμη νά συγχωροῦμε μέσα ἀπό τήν καρδιά μας (βλ. Μθ 18,35) καί ἔτσι θά εἴμαστε γνήσια δικά του παιδιά, πάντοτε εἰρηνικά καί χαρούμενα. Ἀμήν.

(Στό τέλος μοιράζουμε σέ κάθε παιδί ἕνα γράμμα ἀπό τόν οὐράνιο Πατέρα, βλ. CD μέ ὑλικό, γιά νά ἀνατρέχει σ' αὐτό καί νά ἀντλεῖ δύναμη ὅπως ὁ νεαρός Ἀλεξέι πῆρε δύναμη ἀπό τό γράμμα τοῦ πατέρα του).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό γράμμα τοῦ πατέρα σέ ἀρχεῖο κειμένου.
2. Παιχνίδι πολλαπλῶν ἐρωτήσεων.
3. Συνταγή: τυροπιτάκια.
4. Ἐνθύμιο: Γράμμα ἀπό τόν οὐράνιο Πατέρα.